

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 10 JANUARI.

Oorlogsberichten.

De tijdingen van Parijs melden dat de Pruisen onophoudend voortgaan met het bombarderen der versterkingen van Parijs. Tot heden nogtans heeft hun heel grof geschut geen kwaad gedaan.

Het zwiigen der Fransche batterijen op sommige dier forten komt voort omdren de kanonniers zich in de bomvrije kasematten bevinden, en de beschadigingen, door de bommen en houwtiers teweeg gebracht, aanstonds herstellen. De verdedigers willen hunnen voorraad niet noodeloos verschielen; zij wachten de aanvallers bij den stormloop.

De beschieting en verovering van den Avronberg is echter gekenmerkt geworden door buitengewone hevigheid. Nooit werd erne vesting zoo geweldig beschoten, als die buitenversterking van 't fort van Rosny.

Een twintigtal belegbatterijen braakten zich zonder tusschenpozen de zwaarste bommen en houwtiers op die schans. De werptuigen vielen loodrecht tot in 't midden van het dorp Rosny. Het dak van 't gebouw der spoorwegstandplaats werd als glas verbrijzeld; de kerk en verschillende andere gebouwen werden deels vergruisd, mobieltuigen, die op straat wandelden, werden verwoed even als de gekwetsten, welke men naar veiliger plaatsen overvoerde. De bommen vielen recht op de verdedigers in de loopgrachten van den Avronberg.

Dezelfde geweldige beschieting heeft plaats tegen de forten; doch, zooals wij 't zagen, houdt men in deze de batterijen en de soldaten gedekt tegen de vijandlijke kogels, en schiet men maar van tijd tot tijd op de belegeraars.

Generaal Trochu, de krijgsgouverneur van Parijs, heeft in een nieuwe proclamatie eenen oproep tot eendracht en vereeniging gedaan. Hij verzekert, de hoop te voeden dat het uur der verlossing weldra zal slaan, en dat er geene de minste verdeeldheid bestaat tusschen de leden van 't Staatsbewijs.

LEVENS MIDDELEN.

In eenen brief, den 30 december uit Parijs aan den *Times* geschreven, leest men het volgende:

Wij zijn in wat men noemt het bittere tijdvak van den blokus getreden. De levensmiddelen worden schaars. Het paardenvleesch, het eenige dat wij nog kunnen bekomen, wordt aan den taks van 40 grammen per dag en per hoofd uitgedeeld. Door deze kleine rantsoenen hoort het gouvernement, het versch vleesch 18 of 20 dagen langer te doen duren. Bijaldien men in 't geheel geen versch vleesch uitdeelt, zou het alijd duren.

De rantsoenen der soldaten zijn grooter, doch onvoldoende om de jonge mannen al hunne kracht te doen behouden. Men berekent dat er, zonder den militairen dienst te belemmeren, nog 15 a 16,000 paarden op het altaar van het vaderland geslachtsofferd kunnen worden. Iederen dag zien wij er 7 a 800 onder het mes van den offeraar vallen. Daarna gedurende vier of vijf dagen, eten wij gezouten vleesch, visch, halfbedorven vleesch, sierksmakende beenderen en gerookt spek.

Het grootste gedeelte der door de overheid in rekvisitie genomen levensmiddelen, ziet men onder hare waakzame oogen zelfs, verduistren; eenigen, zooals aardappelen en kaas, zijn totaal verwoeden. Wat de versche groenten betreft, het weinige dat men er van ziet, valt alleen in het bereik van zeer rijke menschen, en wanneer er nog een mager karkan kan gevonden worden, dan is dit enkel op voorwaarde van zijn gewicht in geld in de andere schaal der balans te leggen.

En terwijl de openbare voorraad uitgeput wordt, raakt de bevoorradings der particulieren ook ten einde, en na drie en een halve maand blokus, zijn de kelders en buffetten zoo ledig, dat de voorzichtige lieden verplicht zijn zich tot de openbare magazijnen te wenden. Het is klaarblijkend dat er ons, rond den 18 januari, niets dan wijn zal overblijven, voorzeker goede wijn; wat de gemeene wijn betreft, dien der armen, men heeft er zoo zeer ter eere der republiek van gedronken, dat hij binnen kort rantsoenerd zal moeten worden. Men heeft reeds de hoeveelheid verminderd die aan de soldaten wordt gegeven.

Voor het einde van januari zal er geen gebrek aan brood zijn, en het zal tien dagen langer kunnen duren, wanneer men rijstmeel onder het tarwe-mengt.

Indien Parijs dus voor dit tijdstip, ten gevolge van voorzienen of onvoorzien gebeurtenissen, niet bezwijkt, zal die stad het tot den 31

januari kunnen volhouden, maar niet langer.

De konklusie, welke het gouvernement uit dien door hem gekenden toestand trekken moet is, dat Parijs spoedig moet worden ter hulp gekomen, of dat het zich zal moeten voorbereiden tot het teekenen van eenen wapenstilstand, die het voorspel van den vrede zal wezen.

Het lot is eindelijk geworpen: na eene bijna viermaandelijke insluiting en uithougering, wordt Parijs, wel te verstaan op zijne forten en wijschansen, door de Duitschers beschoten. Op den noordoostkant, tegen de zwakste forten van Rosny, Noisy en Nogent begonnen, wordt sinds eergisteren morgend het grof geschut der belegeraars insgelijks langs den Zuidkant gericht op de forten van Vanves en Montrouge en tegen de wijschansen van Villejuif en Point-du Jour. Morgen, wellicht overmorgen, zullen al de Parijzer forten langs geheel den omkrets gelijktijdig beschoten worden.

Zoo men weet, is het vuur der forten Rosny en Noisy sinds eenige dagen reeds tot zwiigen gebracht, en hood Nogent nog wederstand; de omhggende dorpen zijn daarbij niet gespaard gebleven. Berichten uit Parijs verzekeren dat die forten niet meer dan 20 gesneuvelden en 200 gekwetsten hebben verloren.

Telegrams uit het pruisische hoofdkwartier te Versailles, melden dat de beschieting gisteren zich reeds uitstrekte op geheel de zuiderlijn: dus van Sèvres tot Saint-Denis, en zulks met gunstige uitslagen. De sneeuw en een dikke nevel hadden de belegeringswerken echter ietwat belemmerd. Tot gisteren hadden de belegerden die vuren nog niet sterk beantwoord. Men erkent eventwel in Versailles dat er nog veel moeilijkheden overwonen moeten worden, voor al die forten bris geschoten en bestormd kunnen worden.

Bijna al de Parijzer dagbladen vragen dat het Staatsbewind den wederstand krachtig voort zetten, te meer dewijl de luchtgesteldheid verzacht is. Het fransche Staatsblad heeft een artikel afgekondigd, waarin gezegd wordt dat het gouvernement met de bevolking het eens zijn om alle voorstel tot capitulatie met verontwaardiging te verstoeten.

De orde en rust heerschen binnen de stad Parijs. Wij hebben reeds aangehouden dat de officiele berichten uit Versailles, over den uitslag der tweedaagsche gevechten bij Noyelles en Bapaume, niet alleen overdreven, maar wel degelijk valsch waren. Deze veronderstelling wordt heden door nadere tijdingen uit verschillende bronnen bevestigd. Het is een onloochenbaar feit, dat het 1° pruisische legercorps van generaal Manteuffel door de troepen van het Noorderleger, aangevoerd door generaal Faidherbe, bij Noyelles en Bapaume, verslagen en achteruit gedreven is, en dat de Franschen op het slagveld nieuwe en meer voorwaartsche standpunten hebben ingenomen.

Uit het fransche hoofdkwartier te Boileux wordt gemeld dat de wederzijdsche verliezen in dooden en gekwetsten, bij de gevechten van den 3° en 4° dezer maand, oppervlakkig geschat worden op 9,000 voor de Pruisen en op 4,000 voor de Franschen. De vestingstad Bapaume is door de Pruisen ontruimd en door de Franschen bezet geworden.

M. Gambetta is uit Bordeaux weder naar het leger der Loire vertrokken, welks beide aanvoerders, de generaals Bourbaki en Chanzy, hunne strijdmachten saamhoopen voor eenen geweldigen aanval tegen de legercorpsen van prins Frederik-Karel, met doelwit om dwars door dezelve zich den weg naar Parijs te baten, om hunne belgerde broeders ter hulpe te stellen en de belegeraars aldaar tusschen twee vuren te plaatsen.

De Londener Conferencie heeft hare zittingen nog niet geopend. Men wacht op de komst van den franschen gevolmachtigde. Engeland wil geene beraadslagingen openen dan in tegenwoordigheid eens gezants van Frankrijk. Naar heden gemeld wordt, zou M. Thiers als dusdanig gekozen worden, door de weigering van M. Jules Favre die, zooals wij 't melden, op zijnen post te Parijs wil blijven.

Wij hebben het reeds gezegd, dat onze eenigste hoop op wapenstilstand en vrede gevestigd was op de Londener Conferencie, welke beraadslagingen natuurlijker wijze aanleiding kunnen geven tot voorstellen van wapenstilstand en overeenkomst. De vertraging in de keus van een franschen vertegenwoordiger maakt den toestand binnen en buiten de fransche hoofdstad dag aan dag erger en gevaarlijker en verlegt ook de oorlogsrampen langs de Loire en in Noord-Frankrijk.

Aller oogen zijn dan ook gekeerd naar Parijs en Londen; aller wenschen en beden vereenigen zich, niet alleen in het weeneden en rouwende

Duitsland, in 't zoo hard geteisterde Frankrijk, maar ook in België en andere landen, op twee woorden: VERZOENING en VREDE.

Verschrikkelijk.

Een der treurigste gebeurtenissen uit dezen barbaarschen oorlog is het transporteren van eenige honderden fransche gevangenen van Orleans naar Kassel. Zeventien dagen had men voor dat transport noodig. Onder de vreeselijke koude van die dagen hadden zij al dien tijd op eenen open wagen gezeten. Eerst had 't geregent het water was in den wagen bevrozen; een Turco die bij Gerstrangen den wagen wilde verlaten, viel en werd overreden. Een aantal gevangenen kregen vreeselijke stuiprekkingen toen te Kassel het eten aan de lippen kwam. Een groot gedeelte van de soldaten was kort geleiden uit Afrika aangevoerd en voor het klimaat aldaar gekleed. Die ongelukkigen waren dus schier naakt. Zij gingen door de sneeuw, en weenden en snikten en bitterden van kou. Nauwelijks zijn er 30 of 40 naar Stettin kunnen vertrekken.

DE HOSPITALEN.

Een korrespondent van den *Standart* geeft een hartverscheurende beschrijving over den toestand der fransche gevangenen in Duitsland. De deutsche overheden kunnen ze niet behoorlijk verzorgen, maar het dunkt den korrespondent, dat die toestand zou kunnen verbeterd worden. Te Keulen bezocht de redakteur een slaapkamer; zij was dertig voet lang op twintig breed. Droevig, somber en slecht verlicht was zij. Men kon er schier niet lezen. Er lagen in die zaal veertig gevangenen, op eenige busselsen stroo. Dat was het bed der ongelukkigen!

't Was niet om te geloovan. Bleeke, koorstachtige lijdende menschen lagen daar bij in de allerstrengste kou. « Ik richtte mij tot eenen armen jongen in voldeu gekleed, die wegkrimpde van kou bij eene kleine kachel. « Ik vroeg hem waarom hij niet in zijn bed bleef? — Mijne bed, Mijne heer, zegde hij, ziet! Het vermoeidt mij op dien plankenvloer te slapen. De trek dringt mij tot in den merg mijner beenen. »

Intersdaad, de ongelukkigen waren van hun stroo weggekropen, om aan de ijzige kou te ontkomen.

De volgende slaapzaal was nog verschrikkelijker. Er waren daar gevangenen die teennaal naakt waren. De bestgekleedden hadden eene broek aan, die in voldeu hing en een oud gilet. Op de 600 man, waren er geen twintig die een hemd aan hadden. Van zokken was er sedert lang geene spraak meer. Zij trokken bibberend van de kleine kachel weg, toen de korrespondent binnen trad, als om de ijelijke berooving en naaktheid, waarin zij verkeerden, te bedekken.

Een arme Zouaf droeg de medaille van den Krim op de borst. Hij kwam te weten, dat de korrespondent een Engelschman was en zegde: « Goeden dag, mijn heer. Wij hebben het wel hard; ik betreur dat ik niet in Sebastopol gesneuveld ben. » Ja, gestorven te Sebastopol, dat zou beter zijn dan zich nu in zulken toestand te bevinden. « Ik drakte hem stilzweigend de hand zegde de redakteur. »

In een derde zaal lagen de typhuszieken. Deze waren getwongen op het stroo te blijven liggen. Overal, overal zag bij lijden en ontbeering. Die ongelukkigen vroegen enkel dat de dood hen zou komen verlossen. « Mijn hart bloedde, die arme Franschen vroolijke jongens, zooals wij alijd zegden, tot dien toestand gebracht te zien. »

ZIJN HIER GEENE DOODEN?

Men schrijft uit Morlaix (Bretagne) aan den *Daily Telegraph*, dat het kamp van Conlie is moeten opgebroken worden, ter oorzaak van de besmettelijke ziekten, welke er in heerschen. De gezonde soldaten zijn bij het leger van generaal Chanzy ingelijfd.

Talrijke gekwesste mobielen worden dagelijks langs den spoorweg naar Quimper en Brest overgevoerd. Het gebeurt somtijds dat er 15 tot 20, gedurende den dag, onderweg sterven en in al de statien opent een beampte de portel en vraagt op den kalmsten toon: « Zijn hier geene dooden? »

DE TOESTAND VAN PARIJS.

In eene bijzondere briefwisseling uit Parijs, gedagteekend van 29 december, lezen wij het volgende:

« Bijna al de Parijzenaars hebben de grip. Sedert 8 dagen is het buitengewoon koud; het vriest tot 12 graden onder zéro. Ook zijn er in den nacht van zaterdag en zondag, op eene enkele plaats, niet minder dan 600 soldaten bevrozen. Gelukkig was het in de nabijheid van de ambulansen der vestingen en zulks heeft toegelaten ze nog bij tijds te verzorgen. »

» Eergisteren, om 8 uren 's morgens, is het bombardement der forten met eene buitengewone krachtadigheid begonnen. Men heeft eenigen tijd opgehouden, doch sinds eergisteren avond wordt het bijna onafgebroken voortgezet.

» Wel verre van de bevolking af te schrikken, heeft het bombardement haar met nieuwe geestkracht beedeeld en al de personen, met wien wij gesproken hebben zijn van gedacht, dat de Pruisen niet meer wachten huone toelucht te nemen tot de uiterste middelen, enkel omdat zij verzwakt en gedemoraliseerd zijn.

» Wat het bombardement der stad betreft, zulks heeft nog geene plaats gehad en wel om goede redens. Ten eerste zou men langs Montre-tout het uiteinde der Champs Elysées en 't kwartier du Roule kunnen bereiken. Wat ons aangaat, die geplaatst zijn tusschen de Noorderstatie en die van Straatsburg, wij worden door de forten beschermd en hebben dus niets te vrezen.

» In de beenhouwerij hebben wij 0,65 grammen paardenvleesch en 0,40 boter voor viereu ontvangen, doch deze boter is zoodanig sterk dat zij bijna ons appartement vergiftigt. Het was drie maanden geleden dat wij geene boter te zien kregen en thans betreuen wij zulks niet. »

Uit Bordeaux wordt nu de tijding bevestigd dat de troepen der generaals Bourbaki en Chanzy, opperbevelhebbers van het Loire-leger, meer dan 200,000 mannen sterk en door eene duchtige artillerie ondersteund zijn.

De afdelingen van generaal Chanzy hebben den Duitschers, ten noordoosten van Châteaurenault, slag geleverd en hen achteruit gedreven tot bij de stad Vendôme. In de nabijheid van Ville-chauve en Saint-Cyr, waar de Duitschers de lijnen der Franschen poogden te doorbreken, hebben deze laatsteu zelfden den vijand aangerand en hem uit de reeds veroverde standpunten verdreven. De fransche troepen hielden stand te Saint-Amand; de Duitschers weken naar Vendôme, doch lieten een zeer groot aantal gesneuvelden, gekwetst en gevangenen op 't slagveld.

Uit Havre wordt heden gemeld dat een ander duitsch legercorps, 10,000 mannen sterk en grootendeels uit Rowaan, gekomen, eergisteren de fransche troepen onder bevel van generaal Roy aangevallen, en verslagen heeft in de nabijheid van Jumièges, een stadje aan de Neder-Seine, in Normandië.

Men ziet, derhalve, dat, terwijl 't 1° pruisisch legercorps van generaal Manteuffel zich altoegakens uit Noord-Frankrijk verwijdert, sinds zijne gedachte neerlaag bij Bapaume en Pont Noyelles, de legers van prins Frederik Karel en des grootberthogs van Mecklenburg elkander de hand reiken om het fransche Loire-leger, door alle mogelijke middelen te beletten, deszelfs optocht naar Parijs voort te zetten.

Generaal Faidherbe, opperbevelhebber van het fransche Noorder-leger, logenstrakt nogmaals de berichten van het pruisische hoofdkwartier wegens de twee veldslagen der verledene week. Het beste bewijs van de overwinning der Franschen is dat de Pruisen achteruit trekken en zich verzamelen in de richting van Mézières. Eergisteren hebben zij Guise, Herson en Vervins ontruimd.

Tot heden kent men nog geene officiele cijfers der wederzijdsche verliezen in de vier bovengemelde veldslagen.

Ter gelegenheid van het beleg van Parijs, verneemt men dat, 280 jaren geleden, die hoofdstad door den honger werd ingenomen. Het was Hendrik IV die haar belegerde. De bevolking voedde zich met gort, haver, brood en gemalen menschenbeenderen! Men beweert dat er ouders waren die hunne kinderen opaten. ... Er waren 12,000 dooden ten gevolge der ziekten, in drie maanden tijds. De Parijzenaars van 1871 zijn nog zoo verre niet gekomen.

De *Pall Mall Gazette* heeft van zijnen briefwisselaar te Parijs de volgende tijdingen ontvangen: Al de bewonderaars van Parijs. — en God weet dat zij talrijk zijn, — zullen de beslissing betreuen, welke de heer Jules Ferry zich verplicht heeft gezien te nemen om Parijs brandstof te geven. De boomen der hoofdstad zullen opgeofferd worden en reeds is men begonnen prachtige boomen neer te vellen die de stad versieren. Men hoopt dat de eeuwenoude boomen van den plantentuin, van den tuin van Luxemburg en der Tuilerien gespaard zullen blijven. De gemene wijn geraakt op; men verwacht het oogeblik waarop het gouvernement de kostelijke wijnen zal doen aanslaan, welke zich in de magazijnen der kaai Bercy bevinden en de Châteaui, Lafite, de Rose en de Yquem aan 50 centiemen de flesch zal doen uitverlen. Al de kemels en de beren van den plantentuin zijn reeds opgeeten en de slachter Dubois die de drie olifanten voor 27,000 fr. heeft gekocht, zal die naar het slachthuis brengen.